

Arrest

nr. 346 443 van 10 mei 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat H. ELGAZI
Terninckstraat 13/C1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 mei 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 4 mei 2026.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. CLAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN die loco advocaat H. ELGAZI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 november 2023 wordt verzoeker door de politie te Brussel aangehouden wegens diefstal. Er wordt hem diezelfde dag een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en een inreisverbod van drie jaar ter kennis gegeven (bijlage 13sexies).

1.2. Op 21 januari 2024 wordt verzoeker door de politie te Antwerpen aangehouden op verdenking van drugshandel. Op 26 januari 2024 wordt verzoeker te Brussel aangehouden wegens winkeldiefstal. Op 28 januari 2024 wordt hij te Sint-Joost-ten-Node aangehouden wegens bedreigingen aan een politieagent.

1.3. Op 4 maart 2024 wordt verzoeker overgedragen aan Spanje overeenkomstig artikel 18.1.b) van de Dublin III-verordening.

1.4. Op 17 maart 2025 werd verzoeker bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van één jaar door de correctionele rechtbank van Antwerpen voor diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, diefstal, weerspannigheid, smaad aan drager van het openbaar gezag. Deze veroordeling werd op 2 juni 2025 op verzet bevestigd.

1.5. Op 26 juni 2025 wordt verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden door de correctionele rechtbank van Antwerpen voor diefstal met geweld of bedreiging.

1.6. Op 28 juli 2025 stemden de Duitse autoriteiten in met een verzoek tot terugname van verzoeker overeenkomstig artikel 18.1.d) van de Vreemdelingenwet.

1.7. Op 13 augustus 2025 doet verzoeker afstand van alle lopende asielaanvragen en op dezelfde dag verklaart hij vrijwillig te willen terugkeren naar Marokko.

1.8. Op 8 april 2024 kent de Strafvuistvoeringsrechtbank aan verzoeker een voorlopige invrijheidstelling toe met het oog op verwijdering van het grondgebied.

1.9. Op 4 mei 2026 treft verweerder een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Deze beslissing wordt op dezelfde dag betekend.

Dit is de thans bestreden beslissing die als volgt luidt:

“BIJLAGE 13 SEPTIES - D – (...)

1

Koninkrijk België

Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken

Dienst Vreemdelingenzaken

Ref. : (...)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer (1):

Naam: E. K.

Voornaam: H.

Geboortedatum: (...)1997

Nationaliteit: Marokko

ALIAS: A, Y., geboren op (...)2000, onderdaan van Marokko; E., H., geboren op (...)1999, van onbepaalde nationaliteit wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.*

Op 02.06.2025 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 1 jaar gevangenisstraf door de correctionele rechtbank van Antwerpen voor diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, diefstal, weerspannigheid, smaad aan drager van het openbaar gezag.

Op 26.06.2025 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 18 maanden gevangenisstraf door de correctionele rechtbank van Antwerpen voor diefstal met geweld of bedreiging.

Op 25.04.2025 was M T. samen met zijn vriend op uitstap in Antwerpen toen hij aan de dansclub “Turbo” werd benaderd door betrokkene die rond hem begon te dansen. Vervolgens stelde T. vast dat zijn gsm-toestel was verdwenen waarna hij achter betrokkene aanging die aangaf dat T. zijn gsm-toestel zou terugkrijgen in ruil voor een paar sigaren. Even later werd betrokkene staande gehouden door de politiediensten. Wanneer aan betrokkene de reden van zijn arrestatie werd meegedeeld, reageerde hij

geagiteerd, wilde hij de rits van zijn broek naar beneden doen en nam hij een obscene houding aan ten aanzien van de politie-inspecteur. Op 26.04.2024 en op 16.11.2023 heeft hij zich schuldig gemaakt aan feiten van diefstal. Ook op 26.04.2024 stelde betrokkene zich weerspanning op bij het afnemen van zijn vingerafdrukken. Hij schreeuwde en sloeg met zijn hoofd tegen de muur. De feiten zijn ernstig, wijzen in hoofde van betrokkene op een gebrekkig normbesef en werden gepleegd met het oog op gemakkelijk geldgewin waarbij geen enkel respect werd betoond voor andermans eigendomsrechten. Geweld tegen politieambtenaren en gewelddadig verzet tegen een legitieme politieactie getuigen van een gebrek aan respect voor de normen in de maatschappij, de openbare orde en de personen die zich inzetten om deze orde te beschermen.

Gezien de ernst en de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

□ 5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang,esignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°.

Betrokkene werd door Duitsland (DEP(...)) ter fine van weigering van toegang esignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn/haar aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen.

□ 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 16.11.2023.

Artikel 74/13

Betrokkene werd op 29.04.2026 gesproken door een terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken en zijn administratieve situatie werd hem toegelicht. Hij verklaarde zich akkoord met een terugkeer naar Marokko. Hij vulde het hoorrecht in waarin hij verklaarde sinds april 2025 in België te zijn. Hij heeft Marokko verlaten via Spanje naar België. Hij is niet in het bezit van zijn identiteitsdocumenten. Hij kwam naar België voor een tweede operatie aan zijn arm. Hij heeft geen duurzame relatie, geen kinderen en/of familie in België. Hij heeft in België niet gewerkt. Hij verklaarde geen medische problemen te hebben die hem belemmeren om terug te keren naar Marokko. Hij wil terugkeren naar Marokko en bij voorkeur Casablanca. Hij werd in het verleden reeds veroordeeld in Nederland (1 jaar wegens diefstal) en in Duitsland (8 maanden wegens diefstal). Hij heeft asiel aangevraagd in Spanje, Nederland en Duitsland. Op 05.02.2024 werd een Dublin overname gevraagd aan Spanje. Op 12.02.2024 hebben de Spaanse overheden hun akkoord voor overname verstuurd krachtens artikel 18.1b van de Dublinverordening. Betrokkene werd op 04.03.2024 met succes gepatriëerd naar Spanje.

Op 24.07.2025 werd een Dublin overname aanvraag verstuurd naar de Duitse autoriteiten, dewelke op 28.07.2025 instemden met de overname krachtens artikel 18.1 d van de Dublinverordening. Op 13.08.2025 heeft betrokkene afstand gedaan van zijn asielaanvraag en ondertekende hij een vrijwillige vertrekverklaring naar Marokko.

Uit het hoorrecht van 11.07.2025 blijkt dat betrokkene verklaarde vorig jaar een ongeluk te hebben gehad in België. Hij had zijn arm ernstig gebroken en moest daarom geopereerd worden te ZAS Cadix om een stuk metaal te laten plaatsen in zijn arm. Dit stuk metaal zou nog verwijderd moeten worden door de dokters in ZAS Cadix. Hij verklaarde opgevolgd te worden door de medische dienst van de gevangenis. Op 11.07.2025 hebben zij een attest afgeleverd waaruit blijkt dat betrokkene medisch bekwaam bevonden is om te reizen.

Op 08.04.2026 kende de strafuitvoeringsrechter de voorlopige invrijheidstelling toe met het oog op verwijdering.

Gelet op al de voorgaande elementen, wordt geen schending van de artikelen 8 en 3 EVRM aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds april 2025 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende

informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd.

Betrokkene heeft gebruik gemaakt van verschillende identiteiten: A., Y., geboren op 26.10.2000, onderdaan van Marokko; E., H., geboren op 02.08.1999, van onbepaalde nationaliteit

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 16.11.2023. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Hij heeft asiel aangevraagd in Spanje, Nederland en Duitsland. Op 05.02.2024 werd een Dublin overname gevraagd aan Spanje. Op 12.02.2024 hebben de Spaanse overheden hun akkoord voor overname verstuurd krachtens artikel 18.1b van de Dublinverordening. Betrokkene werd op 04.03.2024 met succes gerepatrieerd naar Spanje.

Op 24.07.2025 werd een Dublin overname aanvraag verstuurd naar de Duitse autoriteiten, dewelke op 28.07.2025 instemden met de overname krachtens artikel 18.1 d van de Dublinverordening. Op 13.08.2025 heeft betrokkene afstand gedaan van zijn asielaanvraag en ondertekende hij een vrijwillige vertrekverklaring naar Marokko.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Op 02.06.2025 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 1 jaar gevangenisstraf door de correctionele rechtbank van Antwerpen voor diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, diefstal, weerspannigheid, smaad aan drager van het openbaar gezag.

Op 26.06.2025 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 18 maanden gevangenisstraf door de correctionele rechtbank van Antwerpen voor diefstal met geweld of bedreiging.

Op 25.04.2025 was M. T. samen met zijn vriend op uitstap in Antwerpen toen hij aan de dansclub "Turbo" werd benaderd door betrokkene die rond hem begon te dansen. Vervolgens stelde T. vast dat zijn gsm-toestel was verdwenen waarna hij achter betrokkene aanging die aangaf dat T. zijn gsm-toestel zou terugkrijgen in ruil voor een paar sigaren. Even later werd betrokkene staande gehouden door de politiediensten. Wanneer aan betrokkene de reden van zijn arrestatie werd meegedeeld, reageerde hij geagiteerd, wilde hij de rits van zijn broek naar beneden doen en nam hij een obscene houding aan ten aanzien van de politie-inspecteur. Op 26.04.2024 en op 16.11.2023 heeft hij zich schuldig gemaakt aan feiten van diefstal. Ook op 26.04.2024 stelde betrokkene zich weerspannig op bij het afnemen van zijn vingerafdrukken. Hij schreeuwde en sloeg met zijn hoofd tegen de muur. De feiten zijn ernstig, wijzen in hoofde van betrokkene op een gebrekkig normbesef en werden gepleegd met het oog op gemakkelijk geldgewin waarbij geen enkel respect werd betoond voor andermans eigendomsrechten. Geweld tegen politieambtenaren en gewelddadig verzet tegen een legitieme politieactie getuigen van een gebrek aan respect voor de normen in de maatschappij, de openbare orde en de personen die zich inzetten om deze orde te beschermen.

Gezien de ernst en de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene wordt door zijn gedrag geacht de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden, zie motivatie artikel 7, alinea 1, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Uit het hoorrecht van 11.07.2025 blijkt dat betrokkene verklaarde vorig jaar een ongeluk te hebben gehad in België. Hij had zijn arm ernstig gebroken en moest daarom geopereerd worden te ZAS Cadix om een stuk metaal te laten plaatsen in zijn arm. Dit stuk metaal zou nog verwijderd moeten worden door de dokters in ZAS Cadix. Hij verklaarde opgevolgd te worden door de medische dienst van de gevangenis. Op 11.07.2025 hebben zij een attest afgeleverd waaruit blijkt dat betrokkene medisch bekwaam bevonden is om te reizen. Betrokkene heeft op 13.08.2025 afstand gedaan van zijn asielprocedure en ondertekende een vrijwillige vertrekverklaring naar Marokko. Een schending van het artikel 3 EVRM is bijgevolg niet aannemelijk.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds april 2025 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd.

Betrokkene heeft gebruik gemaakt van verschillende identiteiten: A., Y., geboren op (...) 2000, onderdaan van Marokko; E., H., geboren op (...) 1999, van onbepaalde nationaliteit

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 16.11.2023. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Hij heeft asiel aangevraagd in Spanje, Nederland en Duitsland. Op 05.02.2024 werd een Dublin overname gevraagd aan Spanje. Op 12.02.2024 hebben de Spaanse overheden hun akkoord voor overname verstuurd krachtens artikel 18.1b van de Dublinverordening. Betrokkene werd op 04.03.2024 met succes gerepatrieerd naar Spanje.

Op 24.07.2025 werd een Dublin overname aanvraag verstuurd naar de Duitse autoriteiten, dewelke op 28.07.2025 instemden met de overname krachtens artikel 18.1 d van de Dublinverordening. Op 13.08.2025 heeft betrokkene afstand gedaan van zijn asielaanvraag en ondertekende hij een vrijwillige vertrekverklaring naar Marokko.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast.

In casu wordt een minder dwingende maatregel verondersteld ondoeltreffend te zijn omdat:

3° Betrokkene vormt een bedreiging voor de openbare orde en/of de nationale veiligheid.

Op 02.06.2025 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 1 jaar gevangenisstraf door de correctionele rechtbank van Antwerpen voor diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, diefstal, weerspanningheid, smaad aan drager van het openbaar gezag.

Op 26.06.2025 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 18 maanden gevangenisstraf door de correctionele

rechtbank van Antwerpen voor diefstal met geweld of bedreiging.

Op 25.04.2025 was M. T. samen met zijn vriend op uitstap in Antwerpen toen hij aan de dansclub "Turbo" werd benaderd door betrokkene die rond hem begon te dansen. Vervolgens stelde T. vast dat zijn gsm-toestel was verdwenen waarna hij achter betrokkene aanging die aangaf dat T. zijn gsm-toestel zou terugkrijgen in ruim voor een paar sigaren. Even later werd betrokkene staande gehouden door de politiediensten. Wanneer aan betrokkene de reden van zijn arrestatie werd meegedeeld, reageerde hij geagiteerd, wilde hij de rits van zijn broek naar beneden doen en nam hij een obscene houding aan ten aanzien van de politie-inspecteur. Op 26.04.2024 en op 16.11.2023 heeft hij zich schuldig gemaakt aan feiten van diefstal. Ook op 26.04.2024 stelde betrokkene zich weerspanning op bij het afnemen van zijn vingerafdrukken. Hij schreeuwde en sloeg met zijn hoofd tegen de muur. De feiten zijn ernstig, wijzen in hoofde van betrokkene op een gebrekkig normbesef en werden gepleegd met het oog op gemakkelijk geldgewin waarbij geen enkel respect werd betoond voor andermans eigendomsrechten. Geweld tegen politieambtenaren en gewelddadig verzet tegen een legitieme politieactie getuigen van een gebrek aan respect voor de normen in de maatschappij, de openbare orde en de personen die zich inzetten om deze orde te beschermen.

Gezien de ernst en de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet hij worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerstvolgende vlucht met bestemming Marokko.

De administratieve beslissing tot vasthouding in toepassing van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt uitvoerbaar op het ogenblik dat het directoraatgeneraal Penitentiaire inrichtingen betrokkene ter beschikking

stelt van de Dienst Vreemdelingenzaken met het oog op de verwijdering of de overbrenging naar een gesloten centrum.

L. B., attaché, de gemachtigde voor de Minister van Asiel en Migratie (3)
Brussel, 04.05.2026”.

1.10. Eveneens op 4 mei 2026 legt verweerder een inreisverbod op voor acht jaar (bijlage 13sexies).

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Waar verzoeker aanvoert dat de motieven van de bestreden beslissing niet volstaan om de vrijheidsberoving of het inreisverbod te rechtvaardigen, dan wel dat het onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is hem niet alleen een inreisverbod op te leggen, maar hem ook van zijn vrijheid te beroven met het oog op verwijdering, wijst de Raad erop dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van onderhavige vordering, in de mate dat zij gericht zou zijn tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, vervat in de bestreden bijlage 13septies, noch tegen het opgelegde inreisverbod (bijlage 13sexies).

Voor wat betreft de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering bepaalt artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet immers: *“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen [...] 7, [...] kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”*

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt verder expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet. De Raad heeft dus dienaangaande geen rechtsmacht.

Voor wat betreft het in punt 1.10. bedoelde inreisverbod merkt de Raad op dat het Grondwettelijk Hof in het arrest met nr. 141/2018 van 18 oktober 2018 uitdrukkelijk als volgt heeft gesteld:

“Rekening houdend met het bovenstaande is het niet zonder redelijke verantwoording dat tegen het inreisverbod als dusdanig geen vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingesteld, aangezien een dergelijk verbod, indien het wordt opgelegd, steeds gepaard gaat met een beslissing tot verwijdering, waartegen een dergelijke vordering kan worden ingesteld wanneer de tenuitvoerlegging daarvan imminent is.”

In zijn arrest met nr. 237 408 van 24 juni 2020 heeft de Algemene Vergadering van de Raad voorts vastgesteld dat de wetgever beoogd heeft de uitzonderlijke procedure van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts open te stellen in geval van een dreigende gedwongen uitvoering van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel teneinde de betrokkene een daadwerkelijk rechtsmiddel ter beschikking te stellen.

De vordering is derhalve onontvankelijk in zoverre zij is gericht tegen de beslissing tot vasthouding die besloten ligt in de bijlage 13septies en de in punt 1.10. bedoelde bijlage 13sexies.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voor zover ze ontvankelijk is

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, er sprake moet zijn van een uiterst dringende noodzakelijkheid, een ernstig middel en een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvings-maatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Verzoeker bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Er zijn geen gegevens die het dringend karakter onderuit halen van de vordering. Verweerder betwist het uiterst dringende karakter van de vordering ook niet in zijn nota met opmerkingen.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu bijgevolg vast

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg voldaan

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve later kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.3.2. In een enig middel werpt verzoeker op:

*“- Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen);
- Schending van de materiële motiveringsplicht;
- Schending van zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel;
- Schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet;
- Schending van artikelen 3 en 8 EVRM.”*

Na een “theoretische beschouwing van de geschonden bepalingen” betoogt hij concreet als volgt:

“De concrete toepassing van de geschonden bepalingen

20.-

Verwerende partij stelt vooreerst dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, quod non.

Ter staving hiervan verwijst zij naar het feit dat verzoeker in het verleden strafrechtelijke veroordelingen heeft opgelopen, onder meer voor feiten van diefstal met geweld of bedreiging en weerspannigheid. Hoewel verzoeker geenszins ontkent dat hij in het verleden fouten heeft gemaakt, kan uit deze elementen op zich niet worden afgeleid dat hij heden een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Het louter vaststellen van strafrechtelijke veroordelingen volstaat immers niet om een verwijderingsmaatregel te rechtvaardigen. Een dergelijke beslissing dient gebaseerd te zijn op het persoonlijk gedrag van verzoeker en vereist een concreet en individueel onderzoek naar een actuele bedreiging.

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde, dient verwerende partij rekening te houden met de aard en ernst van de feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Nog steeds volgens het HvJ-EU, bij de beoordeling rekening gehouden te worden met de persoonlijke gedragingen van de betrokkene. Dit impliceert dat de Dienst Vreemdelingenzaken moet overgaan tot een individueel onderzoek. Hoewel het plegen van een strafrechtelijk misdrijf op zich onvoldoende is om een gevaar voor de openbare orde vast te stellen, kan de loutere verdenking dat de betrokken persoon een misdrijf heeft gepleegd, in samenloop met andere elementen die blijken uit het individueel onderzoek, leiden tot het oordeel dat de openbare orde wordt aangetast (zie arresten Gaydarov en Z. ZH). Naar analogie bepaald artikel 6 van de richtlijn 2003/109/EG, waarvan artikel 15bis van de Vreemdelingenwet de omzetting is, m.b.t. de openbare orde of nationale veiligheid:

“De lidstaat houdt bij zijn besluitvorming mede rekening met de ernst van de inbreuk of het soort van inbreuk dat op de openbare orde of de nationale veiligheid is gepleegd, respectievelijk met het gevaar dat van de persoon in kwestie uitgaat, en let daarbij tevens terdege op de duur van het verblijf en het bestaan van banden met het land van verblijf”.

Volgens het Hof van Justitie houdt de actualiteit van de bedreiging in dat de vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen. 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl. St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24. Het is de taak van verwerende partij om telkens te beoordelen of het gedrag van een vreemdeling een gevaar vormt voor nieuwe verstoringen van de openbare orde.

21.-

Verwerende partij stelt dat verzoeker een gevaar vormt voor nieuwe verstoringen van de openbare orde, doch dit wordt op geen enkele wijze concreet aangetoond.

In casu dient vooreerst te worden benadrukt dat verzoeker thans geen actueel gevaar meer vormt voor de samenleving. Het klopt dat verzoeker in het verleden strafrechtelijke veroordelingen heeft opgelopen, onder meer voor feiten van diefstal met geweld en weerspanning, doch deze feiten situeren zich in een specifieke context en kunnen niet zonder meer worden geëxtrapoleerd naar zijn huidige situatie. Verzoeker ontkent niet dat hij fouten heeft gemaakt. Hij erkent dat zijn gedrag in het verleden de openbare orde heeft geschaad en betreurt dit oprecht. Hij wenst evenwel te benadrukken dat hij thans zijn strafrechtelijke verantwoordelijkheid opneemt en zijn straf effectief aan het ondergaan is. Het is dan ook bijzonder voorbarig om, louter op basis van feiten uit het verleden, te besluiten dat verzoeker heden nog steeds een bedreiging vormt voor de openbare orde.

Tijdens zijn detentie heeft verzoeker een proces van bezinning en inkeer doorgemaakt. Hij heeft schuldinzicht verworven en wenst zich te distantiëren van zijn verleden. Hij wil zich heroriënteren naar een maatschappelijk aanvaardbare levenswijze en opnieuw aansluiting vinden bij de samenleving.

Verwerende partij laat echter volledig na om met deze elementen rekening te houden.

Er wordt op geen enkel ogenblik aangetoond dat verzoeker heden een neiging vertoont om in de toekomst gelijkaardig gedrag te stellen. Uit de bestreden beslissing blijkt nergens dat verzoeker een risico vormt op herhaling van strafbare feiten.

Het vereiste van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging wordt dan ook geenszins aangetoond.

Het staat vast dat verwerende partij in casu de ernst van de feiten uit het verleden niet in hun juiste context heeft geplaatst en geen rekening heeft gehouden met de persoonlijke evolutie van verzoeker. Zij heeft nagelaten een individueel en grondig onderzoek te voeren naar de concrete situatie van verzoeker.

Daarenboven blijkt dat verwerende partij niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, noch dat zij deze correct heeft beoordeeld.

De motivering van de bestreden beslissing is dan ook gebrekkig, niet afdoende en juridisch ontoereikend.

Verwerende partij beperkt zich tot een loutere verwijzing naar eerdere veroordelingen, zonder aan te tonen dat verzoeker thans nog een gevaar vormt voor de openbare orde.

Er wordt nergens geconcretiseerd of en waarom verzoeker in de toekomst crimineel gedrag zou voortzetten, volhouden of herhalen.

Verzoeker is zich nochtans ten volle bewust van zijn verleden en heeft daaruit lering getrokken. Hij is bezig met het verwerken van zijn fouten en tracht zijn leven opnieuw op een correcte manier vorm te geven.

Het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen, zoals vermeld in de bestreden beslissing, volstaat dan ook geenszins om te besluiten dat verzoeker op heden nog steeds een bedreiging vormt voor de openbare orde.

Verwerende partij laat bovendien na om de positieve elementen in het dossier in overweging te nemen, waaronder de houding van verzoeker tijdens zijn detentie en zijn bereidheid om zich te heroriënteren.

Kortom, de loutere verwijzing naar strafrechtelijke veroordelingen en het niet naleven van eerdere administratieve beslissingen kan niet volstaan om een dergelijke ingrijpende maatregel te rechtvaardigen.

De motieven van verwerende partij zijn niet draagkrachtig en kunnen de bestreden beslissing niet schragen. Zij tonen geenszins aan dat het persoonlijk gedrag van verzoeker een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde.

Het bestreden bevel is dan ook uitermate gebrekkig gemotiveerd en niet in overeenstemming met de feitelijke en juridische werkelijkheid.

Verwerende partij heeft hiermee de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Het middel is ernstig en gegrond.

22.- *In de bestreden beslissing houdt verwerende partij op geen enkel ogenblik rekening met de concrete persoonlijke situatie van verzoeker.*

Zo wordt nergens melding gemaakt van zijn leeftijd, zijn huidige situatie in detentie, zijn medische toestand, noch van zijn traject binnen de Europese Unie. Evenmin wordt onderzocht in welke mate verzoeker nog banden heeft met zijn land van herkomst, dan wel zijn leven zich voornamelijk binnen Europa heeft afgespeeld.

Uit geen enkel objectief element in het dossier blijkt dat verzoeker heden een actueel en reëel gevaar vormt voor de samenleving. Verwerende partij beperkt zich tot een verwijzing naar feiten uit het verleden, zonder aan te tonen dat er vandaag nog sprake is van een concrete bedreiging.

Het vermeende gevaar voor de openbare orde wordt aldus op een louter abstracte en algemene wijze ingeroepen, zonder dat dit wordt onderbouwd door concrete en actuele elementen.

Een dergelijke motivering kan onmogelijk volstaan om:
de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek
de vrijheidsberoving
de terugleiding naar de grens
en het opleggen van een inreisverbod van acht jaar
te rechtvaardigen.

De bestreden beslissing is op dit punt manifest gebrekkig gemotiveerd en kennelijk onredelijk.

Bij gebrek aan een concrete en individuele motivering zijn de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen geschonden.

Het middel is ernstig.

23.- Daarnaast is het kennelijk onredelijk en onzorgvuldig om verzoeker niet alleen een inreisverbod op te leggen, maar hem tegelijkertijd ook van zijn vrijheid te beroven met het oog op verwijdering.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt met geen woord dat verwerende partij rekening heeft gehouden met het privéleven van verzoeker.

Nochtans blijkt uit het dossier dat verzoeker gedurende zijn verblijf binnen de Europese Unie een netwerk van sociale en persoonlijke banden heeft opgebouwd.

Verzoeker heeft zich gedurende een langere periode binnen Europa bewogen, onder meer in het kader van Dublinprocedures en eerdere verblijven in andere lidstaten.

Deze elementen wijzen erop dat zijn leven zich in belangrijke mate binnen de Europese ruimte situeert.

Daarnaast heeft verzoeker verklaard dat hij naar België is gekomen met het oog op een medische behandeling aan zijn arm, waarvoor verdere opvolging noodzakelijk is.

Ook dit element maakt integraal deel uit van zijn privéleven en werd door verwerende partij volledig genegeerd.

Verwerende partij had in het kader van artikel 8 EVRM een concrete belangenafweging moeten maken tussen enerzijds het belang van de Staat en anderzijds het recht van verzoeker op eerbiediging van zijn privéleven.

Een dergelijke afweging ontbreekt volledig.

Het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten, gekoppeld aan een vrijheidsberoving en een inreisverbod van acht jaar, vormt een bijzonder ingrijpende inmenging in het privéleven van verzoeker.

Nochtans blijkt nergens uit de bestreden beslissing dat werd nagegaan of een minder verregaande maatregel mogelijk was.

Verwerende partij toont evenmin aan dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving.

Daarenboven wordt verzoeker verwijderd naar een land waar hij volgens zijn verklaringen geen daadwerkelijke sociale steunstructuur meer heeft.

Een dergelijke terugkeer heeft bijzonder zware gevolgen voor zijn persoonlijke situatie en leidt tot een breuk met de banden die hij binnen Europa heeft opgebouwd.

Door geen rekening te houden met deze elementen heeft verwerende partij artikel 8 EVRM geschonden.

De bestreden beslissing is bijgevolg onevenredig en onzorgvuldig.

24.- Ten slotte verwijst verzoeker naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling verplicht verwerende partij om bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening te houden met onder meer het privéleven van betrokkene.

In casu blijkt geenszins dat met deze verplichting rekening werd gehouden.

Verwerende partij heeft zich beperkt tot het nemen van een verwijderingsmaatregel, zonder te onderzoeken of er alternatieven mogelijk waren, zoals het regulariseren van de situatie van verzoeker. Door louter te kiezen voor een bevel om het grondgebied te verlaten, zonder enig onderzoek naar andere mogelijkheden, heeft verwerende partij artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geschonden. Het is nochtans duidelijk dat verzoeker zijn leven in belangrijke mate binnen Europa heeft opgebouwd en dat deze elementen minstens in overweging hadden moeten worden genomen.

Het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen maakt integraal deel uit van het privéleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM.

Door deze elementen volledig buiten beschouwing te laten, heeft verwerende partij nagelaten alle relevante feiten en omstandigheden te betrekken in haar beoordeling.

De bestreden beslissing vormt dan ook een ongerechtvaardigde inmenging in het privéleven van verzoeker.

Het middel is ernstig en gegrond.

25.-

Daarnaast blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij zonder enig concreet en individueel onderzoek is overgegaan tot de cumul van de meest verregaande maatregelen, met name de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek, de vrijheidsberoving met het oog op verwijdering en het opleggen van een inreisverbod van acht jaar, zonder te motiveren waarom minder dwingende maatregelen niet volstonden.

De verwijzing naar een vermeend risico op onderduiken blijft louter algemeen en stereotiep en wordt niet onderbouwd door specifieke elementen eigen aan verzoeker. Evenmin werd rekening gehouden met zijn

medische situatie, met name de nood aan verdere opvolging van zijn arm, noch werd onderzocht of een gedwongen terugkeer in die omstandigheden verenigbaar is met artikel 3 EVRM. Door deze elementen volledig buiten beschouwing te laten en zonder enige proportionaliteitsafweging de zwaarste maatregelen te combineren, heeft verwerende partij manifest de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel geschonden.

26.- Gelet op het geheel van bovenstaande elementen dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze berust op een zorgvuldig en individueel onderzoek van de concrete situatie van verzoeker.

Verwerende partij heeft zich beperkt tot een stereotiepe en algemene motivering, zonder aan te tonen dat verzoeker heden een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Daarnaast werd nagelaten om rekening te houden met de persoonlijke situatie van verzoeker, zijn medische toestand, zijn traject binnen de Europese Unie en zijn privéleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM.

Evenmin werd gemotiveerd waarom geen minder dwingende maatregelen konden worden toegepast, noch waarom onmiddellijk werd overgegaan tot vrijheidsberoving, verwijdering en het opleggen van een inreisverbod van acht jaar.

De bestreden beslissing vormt dan ook een kennelijk onredelijke en disproportionele inmenging, genomen in strijd met de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en de artikelen 3 en 8 EVRM.

Het middel is ernstig."

3.3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft als bestaansreden dat de rechtsonderhorige zou weten waarom een te zijnen opzichte ongunstige beslissing werd genomen, en dit, onder meer, teneinde hem in staat te stellen daartegen eventueel op nuttige wijze op te komen.

De bestreden bijlage 13septies is voorzien van een duidelijke feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid 1°, 3°, 5° en 12° van de Vreemdelingenwet aangegeven dat verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, dat hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden, dat hij ter fine van weigering van toegang gesignaleerd is overeenkomstig artikel 3, 5° van de Vreemdelingenwet en dat hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is. Verweerder verwijst tevens naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en licht toe waarom hij van oordeel is dat de bepalingen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM geen beletsel vormen voor het treffen van de bestreden bijlage 13septies. Tot slot heeft verweerder uiteengezet waarom hij aan verzoeker geen termijn voor het vrijwillig vertrek heeft toegestaan en ervoor opteerde om een beslissing tot terugleiding naar de grens te nemen. Hij heeft hierbij verwezen naar artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet en toegelicht op basis waarvan hij oordeelde dat er een risico op onderduiken bestaat en verzoeker geacht wordt een bedreiging voor de openbare orde te zijn. Tot slot heeft verweerder ook uiteengezet welke redenen aan de basis liggen van zijn, met toepassing van artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet, genomen beslissing tot terugleiding naar de grens.

Verzoeker maakt niet duidelijk waarom deze motieven hem niet toelaten zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht. Deze vaststelling dringt zich des te meer op gezien verzoeker tevens een schending van de materiële motiveringsplicht inroept en de motieven van de bestreden beslissing op inhoudelijk vlak bekritiseert.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

3.3.4. De inhoudelijke kritiek die verzoeker op de motieven uit, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.3.5. Het bevel om het grondgebied te verlaten is gesteund op artikel 7, eerste lid, 1°, 3°, 5° en 12° van de Vreemdelingenwet. Deze onderscheiden rechtsgronden, die ook elk gepaard gaan met feitelijke vaststellingen, kunnen elk op zich het bevel om het grondgebied te verlaten, schragen. Indien verzoeker aldus met succes het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten wil aanvechten, dient hij van elk van deze rechtsgronden de onwettigheid aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat het inhoudelijk betoog van verzoeker enkel de toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° (wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden) viseert en de toepassing van artikel 7, eerste lid, 12° (wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschoort noch opgeheven is) kort aanstipt. De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat hij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum, noch van een geldige verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Dit motief volstaat op zich voor het treffen van het bevel om het grondgebied te verlaten. Zodat de Raad niet dient in te gaan op het betoog dat verzoeker ontwikkelt tegen de rechtsgrond dat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden of dat hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod. Een eventuele gegrondheid van zijn betoog aangaande deze motieven kan er immers niet toe leiden dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig op de rechtsgrond voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet kon steunen.

3.3.6. De beslissing tot het niet verlenen van een termijn voor vrijwillig vertrek steunt op verschillende rechtsgronden, met name op de toepassing van artikel 74/14, §3, 1° (er bestaat een risico op onderduiken) en op de toepassing van artikel 74/14, §3, 3° (de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid). Ook hier geldt dat verzoeker om het niet toekennen van een vrijwillige vertrektermijn met succes te kunnen aanvechten, de onwettigheid van de verschillende rechtsgronden waarop verweerder zich steunt, moet aantonen.

De toepassing van artikel 74/4, §3, 1° (er bestaat een risico op onderduiken) wordt gecombineerd met verschillende submotieven bedoeld in artikel 1, §2, 1° (betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn), 2° (de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggestuuring valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt), 3° (de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden); 5° (betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschoort werd); 8° (betrokkene heeft in het Rijk of in lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing). In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, wordt elk van deze submotieven concreet toegelicht aan de hand van elementen die zijn individuele zaak kenmerken. Verzoekers algemeen betoog dat “*het vermeend risico op onderduiken*” louter algemeen en stereotiep is gemotiveerd en niet is onderbouwd door specifieke elementen eigen aan zijn situatie kan dan ook niet worden gevolgd. Aangezien verzoeker geen enkel submotief inhoudelijk bekritiseert dat elk op zich reeds het vastgesteld risico op onderduiken kan schragen, blijft de beslissing tot het niet verlenen van een termijn voor vrijwillig vertrek overeind.

3.3.7. Verzoeker wordt teruggeleid naar de grens om volgende redenen die kunnen worden gelezen in de bestreden beslissing:

“Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene wordt door zijn gedrag geacht de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden, zie motivatie artikel 7, alinea 1, 3° in het luik ‘bevel om het grondgebied te verlaten’.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik ‘bevel om het grondgebied te verlaten’.

[...]”

De beslissing tot terugleiding naar de grens steunt op de toepassing van artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel III quater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.”

Hieruit volgt dat een vreemdeling naar de grens kan worden teruggeleid in de gevallen vermeld in artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet waarin kan worden afgeweken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. In verzoekers geval werd geen termijn voor vrijwillig vertrek toegekend overeenkomstig artikel 74/14, §3, 1° (er bestaat een risico op onderduiken) en artikel 74/14, §3, 3° (de

onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid) zoals aangegeven in de bestreden beslissing.

Elk van deze onderscheiden rechtsgronden kunnen op zich de beslissing tot terugleiding naar de grens schragen. Zoals besproken onder punt 3.3.6. van onderhavig arrest is verzoeker er niet in geslaagd het vastgesteld risico op onderduiken (artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet) onderuit te halen waardoor dit eveneens als motief voor de terugleiding naar de grens overeind blijft.

3.3.8. . Verzoeker voert een schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, alsook van artikel 3 van het EVRM waarbij hij verwijst naar zijn medische situatie en van artikel 8 van het EVRM waarbij hij wijst op zijn privéleven. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en dient richtlijnconform te worden toegepast. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

3.3.9. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

De Raad merkt op dat waar verzoeker verweerder verwijt niet te hebben aangetoond *“dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving”* in casu geen sprake is van een weigering van voortgezet verblijf maar van een situatie van eerste toelating. Er werd verzoeker door de bestreden beslissing immers geen bestaand verblijfsrecht ontnomen. Er dient bijgevolg geen toetsing in het licht van artikel 8, tweede lid, van het EVRM te worden uitgevoerd. In het kader van een situatie van eerste toelating moet volgens het EHRM worden onderzocht of er onder artikel 8, eerste lid, van het EVRM een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezins- en privéleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de *“fair balance”*-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten wanneer zij falen een billijke belangenafweging te maken, wat aanleiding geeft tot een schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 84). Voor wat betreft een privéleven tot stand gekomen in onwettig/precair verblijf oordeelde het EHRM dat dit enkel in zeer uitzonderlijke gevallen aanleiding kan geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen).

Verzoekers betoog dat elke concrete belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM met betrekking tot zijn privéleven ontbreekt kan niet worden gevolgd. Immers kunnen in de bestreden beslissing volgende afwegingen worden gelezen:

“Betrokkene werd op 29.04.2026 gesproken door een terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken en zijn administratieve situatie werd hem toegelicht. Hij verklaarde zich akkoord met een terugkeer naar Marokko. Hij vulde het hoorrecht in waarin hij verklaarde sinds april 2025 in België te zijn. Hij heeft Marokko verlaten via Spanje naar België. Hij is niet in het bezit van zijn identiteitsdocumenten. Hij kwam naar België voor een tweede operatie aan zijn arm. Hij heeft geen duurzame relatie, geen kinderen en/of familie in België. Hij heeft in België niet gewerkt. Hij verklaarde geen medische problemen te hebben die hem belemmeren om terug te keren naar Marokko. Hij wil terugkeren naar Marokko en bij voorkeur Casablanca. Hij werd in het verleden reeds veroordeeld in Nederland (1 jaar wegens diefstal) en in Duitsland (8 maanden wegens diefstal). Hij heeft asiel aangevraagd in Spanje, Nederland en Duitsland. Op 05.02.2024 werd een Dublin overname gevraagd aan Spanje. Op 12.02.2024 hebben de Spaanse overheden hun

akkoord voor overname verstuurd krachtens artikel 18.1b van de Dublinverordening. Betrokkene werd op 04.03.2024 met succes gerepatrieerd naar Spanje.

Op 24.07.2025 werd een Dublin overname aanvraag verstuurd naar de Duitse autoriteiten, dewelke op 28.07.2025 instemden met de overname krachtens artikel 18.1 d van de Dublinverordening. Op 13.08.2025 heeft betrokkene afstand gedaan van zijn asielaanvraag en ondertekende hij een vrijwillige vertrekverklaring naar Marokko.

[...]

Op 08.04.2026 kende de strafuitvoeringsrechter de voorlopige invrijheidstelling toe met het oog op verwijdering.

Gelet op al de voorgaande elementen, wordt geen schending van de artikelen 8 en 3 EVRM aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13."

Verzoeker betwist niet dat hij geen duurzame relatie, geen kinderen en geen familie in België heeft. Hij betoogt dat hij een privéleven in Europa heeft opgebouwd waar hij een lange periode verbleef, dat hij een netwerk van sociale en persoonlijke banden heeft uitgebouwd en dat hij *"geen daadwerkelijke sociale steunstructuur"* in zijn land van herkomst, Marokko, heeft.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel stuk voorlegt waaruit kan blijken dat hij een sociaal leven of netwerk heeft uitgebouwd in België of in Europa. Er blijkt dan ook niet dat verzoeker enig beschermenswaardig privéleven heeft uitgebouwd dat in het gedrang kan worden gebracht door de bestreden beslissing. Verzoekers blote bewering dat hij *"geen daadwerkelijke sociale steunstructuur"* in Marokko heeft, doet hier niet anders over oordelen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt prima facie niet aangetoond.

3.3.10. Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen".

In medische aangelegenheden heeft het EHRM geoordeeld dat een verwijdering in *"zeer uitzonderlijke omstandigheden"*, te wijten aan het feit dat de vreemdeling aan een ongeneeslijke ziekte lijdt, dat zijn levenseinde nabij is en dat er geen garantie is dat hij verpleging of medische zorg zou kunnen krijgen in zijn land van herkomst of dat hij daar familie heeft die voor hem zou willen en kunnen zorgen, of enige andere vorm van morele of sociale steun krijgt, strijdig kan zijn met artikel 3 van het EVRM (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96 inzake D. v. het Verenigd Koninkrijk). In het arrest N. tegen het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008 heeft het EHRM die hoge drempel uitdrukkelijk bevestigd. Toch specificeerde het EHRM in deze zaak dat naast de situaties uit de zaak N. tegen het Verenigd Koninkrijk, waarin een overlijden imminent is, er ook nog *"andere uitzonderlijke gevallen"* mogelijk zijn waar dwingende humanitaire redenen zich tegen een uitwijzing verzetten (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05 inzake N. tegen het Verenigd Koninkrijk). Het EHRM heeft de principes die in de laatstgenoemde zaak worden gehanteerd bevestigd en verijnd dat onder *"andere uitzonderlijke gevallen"* wordt begrepen de situaties, zonder dat er sprake is van onmiddellijk en nakend levensgevaar, waarbij er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland. Slechts in dergelijk geval weerhield de Grote Kamer van het Hof een schending van artikel 3 van het EVRM en werd aldus de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM in het geval van ernstig zieke vreemdelingen bevestigd (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10 inzake Papashvili tegen België).

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij verweerder verwijt geen rekening te hebben gehouden met zijn medische situatie, namelijk *"de nood aan verdere opvolging van zijn arm"*. Uit volgende motieven van de bestreden beslissing blijkt immers het tegendeel:

"Uit het hoorrecht van 11.07.2025 blijkt dat betrokkene verklaarde vorig jaar een ongeluk te hebben gehad in België. Hij had zijn arm ernstig gebroken en moest daarom geopereerd worden te ZAS Cadix om een stuk metaal te laten plaatsen in zijn arm. Dit stuk metaal zou nog verwijderd moeten worden door de dokters in ZAS Cadix. Hij verklaarde opgevolgd te worden door de medische dienst van de gevangenis. Op 11.07.2025 hebben zij een attest afgeleverd waaruit blijkt dat betrokkene medisch bekwaam bevonden is om te reizen."

De Raad stelt vast dat het medisch attest afgeleverd door de medische dienst van de gevangenis op 11 juli 2025 waarin wordt vastgesteld dat verzoeker bekwaam is om te reizen zich in het administratief dossier bevindt. Verder blijkt uit het hoorrecht afgenomen van verzoeker op 29 april 2026 dat hij verklaarde geen

medische problemen te hebben die hem belemmeren terug te keren naar Marokko en verklaarde hij tevens terug te willen keren naar Marokko. De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel medisch document voorlegt waaruit blijkt dat een medische behandeling of opvolging voor zijn arm in België noodzakelijk is. Verzoeker toont met zijn ongestaafde vermelding in het verzoekschrift dat hij nood heeft aan verdere opvolging aan zijn arm niet aan dat hij zich in “*zeer uitzonderlijke omstandigheden*” bevindt die maken dat een terugkeer naar Marokko in zijn geval prima facie in strijd is met artikel 3 van het EVRM.

Er werd prima facie geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Verzoeker heeft ook niet aangetoond dat artikel 7 of artikel 74/13 van de vreemdelingenwet zou zijn miskend. Er werd ook niet aangetoond dat verweerder zou zijn uitgegaan van onjuiste gegevens of juridische grondslagen of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit zou zijn gekomen

Het enig middel is ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

3.3.11. De vaststelling dat niet is voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend zesentwintig door:

M. CLAES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

E. COCHEZ, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. COCHEZ

M. CLAES